

Dialogrejse til verdens ende



Fulbé-pige med æsel
(foto: Isabelle Grignon)

- af Inger Muusmann og Gunnar Pedersen.

Rejsen i Afrika - v. Gunnar

I første halvår af 1978 rejste jeg igennem Afrika sammen med min attenårige søn. I egen landrover rejste vi hele vejen fra Gibraltar gennem Marokko til Zambia som det sydligste. Der var uroligheder i Sydafrika, så vi solgte bilen og vendte om i Lusaka.

Vi så meget undervejs, og mange af indtrykkene er blevet fastholdt i vores billeder. Men vi havde et stort problem: Meget af det vi så, forstod vi ikke rigtigt, selv om vi engang imellem kunne være heldige at møde en, som vi kunne snakke lidt med på engelsk eller fransk.

Jeg blev fascineret af Afrika og mange af de steder, jeg var kørt igennem, havde jeg stor lyst til at besøge igen. Men det skulle være på en anden måde. Det skulle være på en måde så jeg kunne komme i kontakt med de lokale.

Dialogrejse!

Først nu – næsten 30 år senere – dukker det ord op, som jeg inderst inde havde savnet i alle de år: dialogrejse. En rejseform med en indbygget mulighed for at komme i dialog med de mennesker, vi møder undervejs.

(fortsættes side 14)

(fortsat fra side 13)

Inger og jeg havde i mellemtiden fået skabt en lille ”binding” til Niger: Vi var blevet optaget af Cares projekt med ”æsler til Niger”, hvor vi havde været aktive med at formidle en del æselkontrakter. Så skulle vi noget i Afrika, skulle det være Niger. Vi ville gerne se vores æsler, og vi vil gerne snakke med de kvinder, som projektet havde hjulpet.

”Tag kontakt til Isabelle Grignon,” sagde en bekendt til os. ”Hun har arbejdet mange år i Niger og kender landet og dets befolkning. Og hun kan netop dét, I har brug for. Hun arrangerer *dialogrejser* i ordets sande betydning, rejser hvor dialogen med lokalbefolkningen er det vigtigste.”

Kontakten blev skabt, og beslutningen blev truffet. I oktober 2007 rejste vi til Niger på en 20-dages dialogrejse med Goondal Tours.

Uforglemmelige dage - v. Inger

Det blev til 20 uforglemmelige dage sammen med Goondals to hovedkræfter: Maitouraré Boukary Bako og Isabelle Grignon. Maitouraré er fulbé fra Maïné-Soroa, han taler flere af de lokale sprog samt fransk. Isabelle taler fransk og dansk. Det sproglige grundlag for dialogen var således i orden.



Inger hos wodaabeer i Kaoumaram
(foto: Isabelle Grignon)

Efter et par overnatninger på hotel i hovedstaden Niamey, efterfulgt af 900 km med lokal bus til den næststørste by, Zinder, kunne den ”rigtige” dialogrejse begynde. Goondal Tours 4-hjulstrukne Toyota stod klar – og det var den lokale chauffør Moumouni også.



Inger hos kanuri-bønder i Abké
(foto: Isabelle Grignon)

Nu var det slut med overnatning på hotel! Bagagen blev læsset på, og så gik turen videre østpå gennem bush og ørken, snart ad hullede asfaltveje, snart ad udviskede hjulspor i sandet. For enden af vejen boede der altid mennesker: en primitiv landsby, en nomadelejr, et bushmarked.

Dialogen!

Konceptet dialogrejse fungerede perfekt: Det virkede, som om både vores guide og vores chauffør var kendt overalt i Niger. Den dygtige tolkning, som Maitouraré og Isabelle ydede, gjorde også dialogerne langt mere dybtgående og nuancerede, end vi havde turdet håbe på. Det var som om der ikke var nogen tabu-emner: Vi kunne spørge om alt, hvad enten det drejede sig om deres daglige tilværelse, deres religion eller deres forhold til flerkoneri. Vi oplevede at komme tæt på glade og livsdygtige mennesker – selv om de hører til blandt verdens fattigste.

Hjemme igen

Hjemme igen – og efter at den værste træthed havde lagt sig – kunne vi hurtigt evaluere: Vi havde været på vores livs rejse. Og når det nu netop var ”dialog” vi ville, så havde rejsen været både anstrengelserne og pengene værd. For os har det været en ideel måde at komme i tæt kontakt med spændende folkeslag!

Til Goondal Tours er der kun at skrive:
Tak for turen – I gør det rigtige!

.....

Læs om næste tur på www.goondal.com/dk!

Blandt de mange indtryk fra dialogrejsen – fortalt af Gunnar Pedersen



Zaras skole

En skolestue med et halvtag af palmeblade og tavler, som er lavet af et par sortmalede træplader.

På gulvet sidder 10-12 kvinder, mange af dem med småbørn, der selvfølgelig får mad efter behov.

Kvinderne er her for at lære at læse og skrive, og de virker dybt motiverede.

De bliver undervist nogle timer hver formiddag i 4 forskellige fag.

Vi oplever en times undervisning hos Zara i det lokale sprog fulfuldé (fulbeernes sprog).

Fiskeren på kalabassen

Jeg kender en del til fiskeri i Danmark. Derfor kigger jeg gerne efter hvordan man fisker i andre lande.

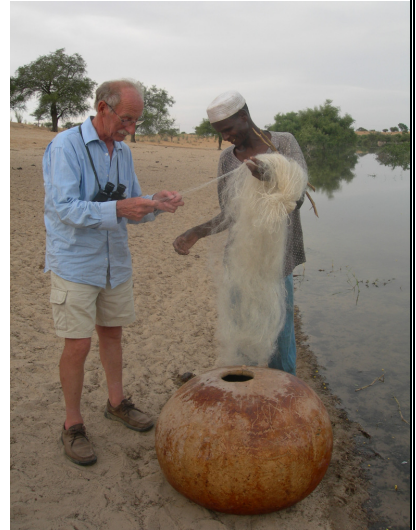
Men det jeg så i en lagune ved Komadougou-floden i det østlige Niger, gjorde et stort indtryk på mig:

En mand "sejlede" rundt ude i floden – dvs. han lå på en stor rund kalabas. Han "roede" frem ved at lave svømmetag med armene og plaske med fødderne. Vores guide Maitouraré fik kontakt med manden, og vi fik en god snak.

Han forklarede, at han var i færd med at sætte sine spinkle net op.

Han havde nettene inde i kalabassen. Når han "roede" sig frem, løb nettene ganske enkelt ud af kalabassen.

Vi spurgte ham om det var svært. Han sagde, at det var det ikke mere, men at han havde øvet sig mange gange inde på det flade vand, inden han fik lært at sejle på kalabas.



Fiskerne på Niger-floden

Vi tog ud for at se nogle af flodens flodheste. Det lykkedes også; men det mest spændende blev, da vi gik i land et sted hvor fiskerne var i gang med at fiske.

Det foregik meget enkelt og primitivt. Hver fisker havde et cirkulært net på ca. 4 meter i diameter. Rundt i kanterne var der en snor med lidt synk.

Fra vandkanten eller fra en båd kastede fiskeren sit net, så det foldede sig helt ud. Loddene fik det til at synke til bunds næsten som en faldskærm.

Fiskeren kunne nu hale sit net ind. Ofte var det tomt; men en gang imellem var der en lille fisk, og i løbet af nogle timer var der alligevel nok til et måltid mad.